

HEATHER GUDENKAUF

In stilte gehuld

De Fontein

PROLOOG

Antonia

WE ZIEN JE BIJNA TEGELIJK, LOUIS EN IK. IN HET BOS, TUSSEN DE BIJENBOMEN waarvan de zoete geur me altijd aan deze dag zal herinneren. De druk op mijn borst verdwijnt en ik begin te trillen van opluchting. Je geschramde benen en het halskettinkje in je hand zie ik amper. Ik steek mijn armen naar je uit, wil je optillen, je stevig vasthouden, mijn wang tegen je bezwete hoofd drukken. Ik zal nooit meer wensen dat je iets zegt, je nooit meer zwijgend smeken te praten. Je bent er! Maar je loopt langs me heen, je ziet me niet, je blijft bij Louis staan, en ik denk: *Je ziet me niet eens, dat is hulpsberiff Louis, goed van je meid, heel slim.* Louis buigt zich naar je toe en ik zie de blik op je gezicht, ik zie je lippen bewegen en ik weet het, weet het. Ik zie het woord ontstaan, de lettergreep vorm krijgen en moeiteloos uit je mond glijden. Je stem is niet onzeker of schor door het weinige gebruik, maar helder en krachtig. Eén woord, het eerste woord in drie jaar. Ik neem je onmiddellijk in mijn armen en huil tranen vol emoties, vooral dankbaarheid en opluchting, maar ook spijt. Ik zie Petra's vader instorten. Het woord dat je uitspreekt, zegt me niets. Maar dat geeft niet, het kan me niets schelen, want je hebt eindelijk gepraat!

Calli

AUGUSTUS IN IOWA. CALLI LAG TE WOELEN IN HAAR BED. DE HITTE VAN de vochtige ochtend lag als een dikke deken in haar slaapkamer, hing plakkerig en zwaar om haar heen. Uren geleden al had ze de witfluwelen spreid en haar lakens van zich afgetrapt. Haar roze katoenen nachthemd was tot aan haar middel omhooggekropen. Door de raamhor kwam zelfs geen zuchtje wind naar binnen. Het melkwitte licht van de laagstaande maan lag loom op de vloer, als het vage licht van een zwak schijnende zaklamp. Calli werd wakker en was zich vaag bewust van geluiden beneden. Haar vader maakte zich klaar om te gaan vissen. Calli hoorde zijn harde, doelgerichte voetstappen, totaal anders dan de snelle lichte tred van haar moeder en Bens aarzelende passen. Ze ging rechtop zitten tussen haar verfrommelde beddengoed en knuffels. Ze moest plassen, maar klemde haar benen tegen elkaar. Ze wilde niet naar het toilet. Het huis had maar één badkamer, een roze betegeld vertrek dat voor de helft in beslag werd genomen door de bekraste witte badkuip op leeuwenpoten. Calli wilde niet via de krakende trap naar beneden sluipen, langs de keuken waar haar vader nu zijn bitter ruikende koffie opdronk en zijn visgerei klaarmaakte. De druk op haar blaas werd sterker. Calli ging verliggen, probeerde aan andere dingen te denken. Haar blik viel op haar nieuwe schoolspullen voor groep 4: vrolijk gekleurde potloden, nog lang en met een platte punt; dunne mapjes met scherpe hoeken; zachte naar rubber ruikende roze vlakgommetjes; een doos met 64 kleurpotloden (op de lijst stond een doos met 24, maar mama wist dat dat niet genoeg zou zijn); en vier spiraalschriften die allemaal een andere kleur hadden.

Voor Calli was school altijd al een mengeling geweest van plezier

en verdriet. Ze hield van de geur van de school, van de stoffige geur van oude boeken en krijt. Ze hield van het geritsel van de herfstbladeren onder haar nieuwe schoenen als ze naar de bushalte liep, en ze hield van haar docenten, van allemaal. Maar Calli wist ook dat op school volwassenen vergaderingen belegden om over haar te praten: het schoolhoofd, psychologen, taal- en spraakconsulenten, docenten voor speciaal en gewoon onderwijs, orthopedagogen, schooladviseurs, maatschappelijk werkers... Waarom wil Calli niet praten? Calli wist dat men haar 'kwaal' met allerlei begrippen probeerde te omschrijven: achterlijk, autisme, Asperger, oppositioneel opstandig gedrag (ODD), selectief mutisme (SM). Maar in feite was ze heel slim; ze kon boeken voor veel hogere groepen dan groep 4 lezen en begrijpen.

Juf Monroe, haar energieke lerares van de kleutergroep met haar steile bruine haar, bulderende basstem en aantrekkelijke gezicht, dacht dat Calli gewoon verlegen was. Pas in december van dat jaar werd Calli door het Oplossingsgerichte Educatieteam besproken. Dat gebeurde nadat de schoolverpleegkundige, mevrouw White, Calli voor de tweede keer in één week schone sokken, ondergoed en trainingsbroek had gegeven en een onrustbarend patroon had ontdekt in Calli's bezoeken aan het gezondheidscentrum.

'Heb je niet gevraagd of je naar het toilet mocht, Calli?' vroeg mevrouw White met haar lage, zachte stem.

Geen antwoord. Calli keek haar zoals altijd alleen maar uitdrukingsloos aan met haar grote ogen.

'Kleed je in het toilet maar even om, Calli,' zei de verpleegkundige. 'En je moet je ook goed wassen.' Ze bladerde in haar logboek waarin ze in haar kleine strenge handschrift nauwkeurig de datum en het tijdstip noteerde van elk bezoek dat een kind aan het gezondheidscentrum bracht: keelpijn, buikpijn, schrammen, bijensteken. Sinds 29 augustus, de eerste schooldag, had ze Calli's naam negen keer genoteerd en naast elke aantekening stond de afkorting 10 (plasongelukje).

Mevrouw White zei tegen juf Monroe die met Calli was meegekomen: 'Michelle, dit is Calli's negende plasongelukje dit school-

jaar.’ Mevrouw White zweeg even om juf Monroe de gelegenheid te geven iets te zeggen. Stilte. ‘Gaat ze wel als de andere kinderen gaan?’

‘Dat weet ik niet,’ antwoordde juf Monroe. Haar stem kroop onder de wc-deur door waar Calli haar doorweekte kleren uitrok. ‘Ik weet het niet zeker. Ze kan vaak genoeg naar het toilet... en ze kan het altijd vragen.’

‘Nou, ik ga haar moeder opbellen. Ze moet maar eens met Calli naar de huisarts gaan om te controleren of ze geen blaasontsteking heeft of zo,’ zei mevrouw White op de koele efficiënte toon van haar die geen tegenspraak dulde. ‘Ondertussen moet je haar elke keer dat ze wil naar de wc laten gaan. Anders stuur je haar er zelf maar naartoe, ook als ze niet hoeft.’

‘Oké, maar ze kan het altijd vragen.’ Juf Monroe draaide zich om en vertrok.

Stilletjes kwam Calli het toilet uit. Ze droeg een droge roze trainingsbroek die om haar voeten en billen slobberde. In één hand hield ze een plastic boodschappentasje met haar doorweekte Strawberry Shortcake-ondergoed, spijkerbroek, sokken en roze-witte tennischoenen. Met de wijsvinger van haar andere hand speelde ze gedachteloos met haar kastanjebruine haar.

Mevrouw White bukte zich zodat ze oog in oog stond met Calli. ‘Heb je sportschoenen die je kunt aantrekken, Calli?’

Calli keek naar haar voeten, gestoken in de afgedragen sokken van het gezondheidscentrum. De sokken waren zo versleten dat ze de perzikkleurige huid van haar grote teen kon zien en de Vamp Red-nagellak die haar moeder de vorige avond op elk parelvormig teennageltje had opgebracht.

‘Calli,’ herhaalde mevrouw White, ‘heb je sportschoenen die je kunt aantrekken?’

Calli keek naar mevrouw White, drukte haar dunne lippen op elkaar en knikte.

‘Oké, Calli,’ zei mevrouw White vriendelijk. ‘Trek die maar aan en stop het plastic tasje in je boekentas. Ik ga je moeder bellen. Je hoeft je geen zorgen te maken, hoor, maar ik zie dat je dit schooljaar

al een paar keer in je broek hebt geplast. Ik wil gewoon dat je moeder dat weet, oké?’

Mevrouw White keek aandachtig naar Calli’s bleke gezichtje en Calli keek naar de oogkaart met de steeds kleinere letters erop die aan de spierwitte muur van het werkkamer hing.

Nadat het Oplossingsgerichte Educatieteam Calli had gezien en onderzocht, bleek ze fysiek in orde te zijn. Alle mogelijkheden werden meerdere keren besproken. Een paar weken later besloot men dat ze haar het Amerikaanse dovengebaar voor *toilet* en andere essentiële woorden zouden leren, dat Calli wekelijks naar de schoolconsulent moest en dat ze zouden wachten tot Calli zou gaan praten. Ze wachtten nog steeds.

Calli klauterde uit bed en legde haar nieuwe schoolspulletjes op haar grenen bureautje. Ze legde ze precies zo neer als ze ze op haar eerste schooldag in groep 4 op haar nieuwe bureautje in de klas wilde leggen. Grote dingen onderaan, de kleinere dingen daarbovenop, en de potloden en pennen netjes in haar nieuwe groene pennenkoker.

De drang om te plassen begon pijn te doen en ze overwoog om in de witte plastic afvalbak naast haar bureautje te plassen. Ze wist echter dat ze hem niet zou kunnen schoonmaken zonder dat haar moeder of Ben het zou merken. Als haar moeder urine in haar afvalbak zou vinden, zou ze haar aan het hoofd blijven zeuren met een eindeloze stroom ja/nee-vragen. Was er iemand in de badkamer en kon je niet wachten? Deed je een spelletje met Petra? Ben je boos op me, Calli?

Ze overwoog zelfs om uit haar slaapkamerraam op de tweede verdieping te klimmen, langs het latwerk met de witte kamperfoeliebloemen die even groot waren als haar hand. Dat idee verwierp ze ook. Ze wist niet hoe de hor eruit moest en als haar moeder haar halverwege de klim betraptte, liet ze het raam misschien wel dichtspijkeren en Calli sliep graag met het raam open. Als het ’s avonds regende, drukte Calli haar neus tegen de hor, voelde ze de regendruppels tegen haar wangen stuiteren en rook ze het stoffige zilverbrande gras dat de verse regendruppels opzoog.

Calli wilde niet dat haar moeder zich nog meer zorgen maakte.

Maar ze wilde ook niet de aandacht van haar vader op zich vestigen terwijl ze de trap af liep om naar het toilet te gaan. Langzaam deed Calli haar slaapkamerdeur open en keek om het hoekje. Stil stapte ze de hal in waar het donkerder was en de lucht bedompter en zwaarder. Recht tegenover Calli's kamer was Bens kamer, een kopie van de hare met uitzicht op de achtertuin en op Willow Creek Woods. Bens deur en die van de slaapkamer van haar ouders waren gesloten. Boven aan de trap bleef Calli staan om te luisteren of ze haar vader hoorde. Stilte. Misschien was hij al vertrokken. Ze hoopte het. Hij zou met zijn vriend Roger gaan vissen in het meest oostelijke puntje van de county, in de Mississippi, zo'n honderdtwintig kilometer verderop. Roger zou hem die ochtend ophalen en ze zouden drie dagen wegblijven. Even voelde Calli zich schuldig omdat ze haar vader wegwenste, maar het was veel rustiger als ze met z'n drietjes waren.

Het was elke ochtend weer de vraag wat voor man hij was. Soms was hij gelukkig, dan trok hij haar op schoot en wreef hij met zijn rossige kriebelige snorharen langs haar wang tot ze glimlachte. Dan kuste hij mama, gaf haar een kop koffie en vroeg of Ben met hem meegang naar de stad. Op die dagen kletste hij onophoudelijk met een lichte en bijna tedere stem. Maar andere keren zat hij met zijn hoofd in zijn handen aan de bekraste keukentafel, nadat hij achteloos talloze lege bierblikjes in de gootsteen en op het aanrecht had gesmeten. Op die dagen liep Calli op haar tenen door de keuken, deed ze zachtjes de hordeur achter zich dicht en rende ze naar Willow Creek Woods om in de bedding van de kreek of op de takken van omgevallen bomen te gaan spelen. Dan liep ze af en toe naar de rand van hun weiland om te kijken of haar vaders vrachtwagen er nog stond. Als hij weg was, liep Calli terug naar huis, waar de bierblikjes weer waren verdwenen en de gistachtige, zweterige geur van haar vaders zuippartij al was weggeboend. Als de vrachtwagen er nog stond, liep ze terug naar het bos tot de honger of de hitte van de dag haar naar huis dreef.

Stilte. Ze dacht dat hij weg was en liep de trap af, maar vermeed de vierde tree, die kraakte. Het spookachtige schijnsel van de lamp boven het fornuis scheen tot onder aan de trap. Nog twee grote

stappen langs de keukendeur en dan was ze in de badkamer. Ze stond op de onderste tree met haar tenen om de rand gekruld en trok haar nachtpon op tot boven haar knieën zodat ze een grotere stap kon zetten. Een stap, een steelse blik in de keuken, niemand te zien. Nog een stap, langs de keuken, haar hand op het koele metaal van de knop van de badkamerdeur, ze draaide de knop om...

‘Calli!’ Barse stem. Calli bleef staan. ‘Calli! Kom hier!’

Calli’s hand gleed van de deurknop. Ze draaide zich om in de richting van haar vaders stem. De keuken was leeg, maar de hordeur stond open. In het schemerige ochtendlicht zag ze de omtrek van zijn brede schouders. Hij zat buiten op het lage stenen trapje, boven zijn hoofd kringelde sigarettenrook en de damp van hete koffie.

‘Kom eens hier, Calli-meisje. Wat doe je zo vroeg uit je bed?’ vroeg hij niet onvriendelijk. Calli duwde de hordeur open, voorzichtig zodat hij niet tegen zijn rug klapte. Ze glipte door de opening en ging naast haar vader staan.

‘Waarom ben je al op, Calli? Nare droom gehad?’ Griff keek met een oprecht bezorgde blik naar haar op.

Ze schudde haar hoofd, nee, en maakte het gebaar voor toilet. Maar opeens hoefde ze niet meer.

‘Wat? Ik kan je niet horen!’ Hij lachte. ‘Praat iets harder. O, ja, je praat niet.’ Met een gemene grijns zei hij: ‘Je moet gebarentaal gebruiken.’ Opeens stond hij op en zwaaide met zijn handen en armen, in een groteske karikatuur van Calli. ‘Kan niet praten als gewoon kind. Ben stom als achterlijk wicht.’ Griffs stem werd steeds luider.

Calli’s blik dwaalde naar de grond waar een stuk of tien bierblikjes lagen. Opeens moest ze weer nodig plassen. Ze keek omhoog naar het slaapkamerraam van haar moeder; de gordijnen bewogen niet en er keek geen troostend gezicht op haar neer.

‘Kan niet praten, hè? Onzin! Vroeger praatte je wel. Je zei vaak genoeg “papa, papa”, vooral als je iets wilde. Nu heb ik een stomme achterlijke dochter. Misschien ben je niet eens van mij. Je hebt de ogen van die hulpsheriff.’ Hij bukte zich en keek met zijn grijsgroene ogen in de hare. Snel kneep ze haar ogen dicht.

In de verte hoorde ze autobanden op het gravel, geknars en ge-

knal. Er kwam iemand aan, Roger! Calli deed haar ogen open toen Rogers 4wd-truck het pad op reed en naast hen stopte.

‘Goedemorgen allebei! Hoe gaat het, juffrouw Calli?’ Roger begroette haar met een beweging van zijn kin, maar keek haar niet echt aan omdat hij geen antwoord verwachtte. ‘Klaar om te gaan vissen, Griff?’

Roger Hogan was al sinds de middelbare school Griffs beste vriend. Hij was kort en gedrongen, en zijn enorme maag hing over zijn broek. Hij was voorman bij de plaatselijke vleesfabriek en elke keer dat Griff thuiskwam van de Alaska Pipeline smeekte hij hem om voorgoed te blijven. Dan zou hij Griff wel een baantje bij de fabriek bezorgen. ‘Dan is het weer net als vroeger,’ voegde hij eraan toe.

‘Mogge, Rog,’ zei Griff opgewekt, met een gemene grijns. ‘Je moet alvast maar zonder me vertrekken, Roger. Calli had een nachtmerrrie. Ik blijf hier nog even zitten tot ze zich beter voelt en weer kan slapen.’

‘Nee hè,’ jammerde Roger. ‘Kan haar moeder dat niet doen? We hebben dit al maanden geleden afgesproken.’

‘Nee, nee. Een meisje heeft haar *pappie* nodig, ja toch Calli? Een *pappie* die haar kan helpen als ze het moeilijk heeft. Haar *pappie* moet hier voor haar zijn, vind je ook niet, Rog? Calli blijft dus even bij haar lieve *pappie*, of ze dat nu wil of niet. Maar dat wil je wel, hè Calli?’

Calli’s maag verkrampde, elke keer dat haar vader *pappie* zei. Ze was het liefst naar binnen gerend om haar moeder te wekken, maar hoewel Griff als hij dronken was allemaal hatelijke dingen tegen haar zei, had hij haar nooit echt pijn gedaan. Ben wel, mama wel, maar Calli nooit.

‘Ik gooi mijn spullen alvast in je truck, Rog, dan zie je me vanmiddag wel bij de hut. Later op de dag kan ik ook nog wel een goed visplekje vinden en dan neem ik meteen nog wat bier mee!’ Griff tilde zijn groene kampeeruitrusting op en gooide alles achter in de auto. Omzichtiger laadde hij zijn hengels, stokken en visgerei in. ‘Tot gauw, Roger.’

‘Oké, tot straks dan. Kun je het wel vinden?’

‘Ja hoor, geen probleem. Ik vind het wel. Begin maar alvast te vissen. Maar beter ook, want ik vang er zeker meer dan jij!’

‘Dat moet ik nog zien!’ zei Roger met een bulderende lach en hij reed met gierende banden weg.

Griff liep terug naar Calli die nog op dezelfde plek stond en ondanks de hitte haar armen om zich heen had geslagen. ‘Goed, wat denk je van een beetje *pappie*-tijd, Calli? De hulpsheriff woont hier niet ver vandaan, hè? Door het bos zijn we d’r zo, toch?’

Toen haar vader haar bij de arm pakte en haar meesleurde naar het bos, liep haar blaas leeg zodat er een dikke straal urine langs haar benen stroomde.

Petra

IK KAN NIET SLAPEN, ALWEER NIET. HET IS TE HEET, MIJN HALSKET-tinkje plakt in mijn hals. Ik zit op de grond voor de elektrische ventilator en die koele lucht tegen mijn gezicht voelt heerlijk aan. Heel zachtjes praat ik tegen de ventilator, zodat de zoemende, lage stem naar me terug wordt geblazen. 'Ik ben Petra, prinses van de wereld,' zeg ik. Ik hoor iets, buiten onder mijn raam. Even ben ik bang en wil ik mama en papa wakker maken. Ik kruip over het vloerkleed en voel de ruwe stof onder mijn knieën. Ik gluur naar buiten en heb het idee dat ik in het donker iemand omhoog zie kijken, groot en griezelig. Ernaast zie ik iets kleiner. O, ik ben niet bang meer. Ik ken hen. Ik denk: Wacht, ik kom ook! Heel even denk ik dat ik niet moet gaan. Maar er is een volwassene bij. Mama en papa kunnen niet boos op me worden als er een volwassene bij is. Ik trek mijn tennisschoenen aan en sluip mijn kamer uit. Ik zeg alleen even dag, daarna ga ik meteen weer naar binnen.

Calli

CALLI EN HAAR VADER LIEPEN AL EEN HELE TIJD DOOR DE UITGESTREKTE bossen, maar ze wist precies waar ze waren. Ze waren vlak bij Beggar's Bluff Trail, waar tussen de varens en de biezen roze schildpadbloemen groeiden en ze vaak goed verzorgde, prachtige paarden met ruiters zag. Calli hoopte dat er opeens een geelbruine merrie of een zwartgevlekte appelschimmel tussen de bomen vandaan zou komen, zodat haar vader van schrik weer tot zichzelf kwam. Maar het was donderdag en op een doordeweekse dag kwam ze maar zelden iemand tegen op de wandelpaden in de buurt van haar huis. Er was een klein kansje dat ze een ranger tegenkwamen, maar de rangers moesten vijfenveertig kilometer wandelpaden bewaken en onderhouden. Calli wist dat ze alleen was en legde zich erbij neer dat haar vader haar met zich mee sleepte. Ze waren absoluut niet in de buurt van het huis van hulpsheriff Louis. Ze wist niet zeker of dat slecht was of goed. Slecht omdat het er niet op leek dat haar vader zijn zoektocht zou opgeven en Calli's blote voeten onder de schrammen zaten doordat ze werd meegesleurd over de steenachtige oneffen paadjes. Goed omdat haar vader, als ze het huis van hulpsheriff Louis zouden bereiken, onvergeeflijke dingen zou zeggen, waarna Louis hem met zijn rustige lage stem zou proberen te kalmeren en daarna Calli's moeder zou bellen. Zijn vrouw zou met haar armen over elkaar achter hem in de deuropening staan en met een steelse blik rondkijken of er ook getuigen waren van alle ophef.

Haar vader zag er niet goed uit. Zijn gezicht was zo wit als bloedwortel, de tere vroege voorjaarsbloeiër waar haar moeder haar tijdens boswandelingen altijd op wees, en zijn koperkleurige haar was even rood als het sap van de wortels ervan. Af en toe struikelde hij

over een boomwortel, maar hij bleef Calli's arm vasthouden en liep in zichzelf te mompelen. Calli wachtte af, tot ze zich kon losrukken en terug kon rennen naar huis, naar haar moeder.

Ze waren vlak bij een open plek in het bos, Willow Wallow. In een perfecte halve cirkel vlak bij de kreek stonden zeven treurwilgen die daar naartoe zouden zijn gebracht door een Franse kolonist die ze cadeau had gekregen van zijn vriend Napoleon Bonaparte. De sprieterige wilgen zouden de lievelingsboom van de grote generaal zijn geweest.

Calli's moeder was zo'n moeder die samen met haar beide kinderen in bomen klom, op een tak ging zitten en over haar betovergrootouders vertelde die in de negentiende eeuw vanuit Tsjecho-Slowakije naar de Verenigde Staten waren geëmigreerd. Soms maakte ze een lunchpakketje voor hen drieën klaar, boterhammen met pindakaas en appels, en liep met hen naar Willow Creek. Dan sprongen ze over de glibberige, met mos begroeide rotsblokken die over de hele breedte van de kreek lagen. Antonia legde een plaid onder de lange wilgentakken en dan kropen ze in de schaduw ervan zodat de touwachtige takken hen als een cape omhulden. Dan veranderden de wilgen in hutten op een onbewoond eiland en was Ben de dappere zeeman, Calli zijn betrouwbare eerste stuurman en Antonia de piraat die hen achternazat en hen met een slecht Londens accent toeschreeuwde: 'Geef je over, stelletje landrotten, dan hoef je niet van de plank te lopen!'

'Nooit!' schreeuwde Ben dan terug. 'Je zult ons aan de haaien moeten voeren voordat we ons aan jouw soort overgeven, Barnacle Bart!'

'Goed dan! Dan zwem je straks tussen de vissen!' brulde Antonia, zwaaiend met een stok.

'Rennen, Calli!' krijste Ben. Dan begon Calli met haar lange bleke benen vol blauwe plekken door het geklim in bomen en het gesprek over hekken, te rennen tot Antonia hijgend en met haar handen op haar knieën bleef staan.

'Wapenstilstand!' smeekte Antonia dan, waarna ze terugliepen naar hun wilgenhut. Daar rustten ze uit en dronken ze frisdrank,

terwijl het zweet in hun nek opdroogde. Antonia's parelende lachje kwam van diep uit haar buik, ontspannen, vrolijk. Dan gooide ze haar hoofd in haar nek en verschenen er rimpeltjes om haar ogen, de eerste tekenen van haar leeftijd en haar teleurstelling. Als Antonia lachte, lachte iedereen mee, behalve Calli. Calli had al heel lang niet gelachen. Ze glimlachte, een lieve glimlach met haar mond dicht. Maar ze lachte nooit uitbundig, zoals vroeger, ook al wist ze dat haar moeder daar verlangend op wachtte.

Antonia was zo'n moeder van wie je op zondagavond cornflakes met suiker kreeg en pizza als ontbijt. Zij was zo'n moeder die op een regenachtige avond verkondigde dat het Spa Night was en je met een Frans accent verwelkomde in Toni's House of Beauty, de oude badkuip vulde met warme seringenbloesembubbels en nadat ze je had afgedroogd met een veel te grote witte badhanddoek je teennagels ondeugend rood lakte, of mousse of gel in je haar wreef tot het piekte.

Griff daarentegen, was zo'n vader die als ontbijt Bud Light dronk en zijn zevenjarige dochter door het bos sleurde tijdens een dronken zoektocht naar zijn versie van de waarheid. Toen de zon opkwam, besloot Griff dat ze onder een van de wilgen zouden uitrusten.

Martin

IK VOEL FIELDA'S GEZICHT TEGEN MIJN RUG, HAAR ARM OM MIJN STEEDS dikker wordende middel geslagen. Het is veel te warm om zo te liggen, maar ik duw haar niet van me af. Zelfs in een vlammenzee zou ik Fielda niet van me af duwen. Sinds ons huwelijk veertien jaar geleden zijn we nog maar twee keer gescheiden geweest en beide keren vond ik onverdraaglijk. Ik zeg niets over de tweede keer. De eerste scheiding was negen maanden na onze bruiloft toen ik deelnam aan een economisch congres aan de University of Chicago. Ik weet nog dat ik in het hotel op het bultige bed met het stijve, kriebelige dekbed lag en wenste dat Fielda bij me was. Ik had het gevoel dat ik zonder haar gewichtloos was, dat ik zonder haar achteloos om me heen geslagen arm als een distelzaadje kon worden weggeblazen. Na die eenzame nacht skippte ik de rest van mijn seminars en ging ik naar huis.

Fielda lachte me uit omdat ik heimwee had, maar ik weet dat ze het stiekem wel fijn vond. Ik heb haar pas later in mijn leven leren kennen. Ze was een jonge, brutale meid van achttien. Ik was tweeënveertig en getrouwd met mijn baan als hoogleraar economie aan het St.-Gilianus College, een particuliere universiteit in Willow Creek met twaalfhonderd studenten. Nee, ze was geen studente; dat hebben veel mensen me op licht beschuldigende toon gevraagd. Toen ik Fielda Mourning leerde kennen, werkte ze als serveerster in het café-restaurant van haar ouders, de Mourning Glory. Onderweg naar mijn werk nam ik daar altijd een kop koffie en een muffin, en in een zonnig hoekje las ik mijn krant. Ik herinner me dat Fielda in die tijd heel vriendelijk en attent voor me was: de koffie was altijd gloeiend heet en de muffin doormidden gesneden en besmeerd met boter.

Eerlijk gezegd vond ik die zorgzaamheid heel normaal; ik dacht dat Fielda alle klanten zo behandelde.

Op een winterdag, toen ik al ongeveer een jaar vaste klant was, kwam Fielda naar me toe, met één hand op haar omvangrijke heup en met mijn kop koffie in de andere. ‘Wat,’ zei Fielda op schrille toon, ‘moet een meisje doen om je aandacht te trekken?’ Daarna zette ze met een klap de koffie voor me op tafel.

Mijn bril viel van verbazing bijna van mijn neus en de koffie spatte over de tafel. Voordat ik zelfs maar een antwoord kon stamelen, was ze verdwenen. Ze kwam even later weer terug met mijn muffin en smees hem naar me toe. Hij gleed langs mijn borst naar beneden, het oranje maanzaad bleef aan mijn stropdas plakken.

Fielda rende naar buiten. Haar moeder, een zachtere, meer afgestobde versie van Fielda, kwam naar me toe. Zuchtend en met haar ogen rollend zei ze: ‘Ga alstublieft even met haar praten, meneer Gregory. Ze smacht al maanden naar u. Of u helpt haar uit haar lijden óf u vraagt haar ten huwelijk. Ik wil eindelijk wel weer eens kunnen slapen.’

Ik ging Fielda inderdaad achterna en een maand later waren we getrouwd.

Ik lig op bed en de hitte van deze augustusochtend kriebelt al op mijn huid. Ik draai me om, vind Fielda’s zachte wang en druk er een zoen op. Ik glip uit bed en loop de kamer uit. Bij Petra’s deur blijf ik staan. Hij staat op een kiertje, zodat ik de ventilator kan horen. Zachtjes duw ik de deur verder open en ik loop naar binnen. Ik verbaas me altijd weer over de grote hoeveelheid meisjesdingen in haar kamer. De zorgvuldig gearrangeerde verzamelingen pijnappels, eikels, bladeren, veren en stenen zijn allemaal zorgvuldig opgeraapt uit onze achtertuin die aan Willow Creek Woods grenst. De babypoppen, knuffelhondjes en knuffelberen zijn allemaal liefdevol ingestopt onder doekjes, rondom haar slaapplekje. De kleinemisjesgeur, een onschuldige mengeling van lavendelshampoo, groen gras en transpiratie, overweldigt me elke keer als ik een voet over de drempel zet. Als mijn ogen zich aan het donker hebben aangepast, zie ik dat Petra niet in bed ligt. Ik schrik niet; ze heeft

vaak last van slapeloosheid en sluipt dan naar beneden om tv te gaan kijken.

Ik ga ook naar beneden, maar weet al gauw dat Petra niet voor de tv zit. Het is stil in huis, geen gonzende stemmen of ingeblikt gelach. Snel controleer ik elke kamer en doe er het licht aan: woonkamer – geen Petra; eetkamer, keuken, badkamer, mijn werkkamer – geen Petra. Terug door de keuken naar de kelder – geen Petra. Ik ren naar boven naar Fielda en schud haar wakker. ‘Petra ligt niet in haar bed,’ hijg ik.

Fielda springt uit bed en herhaalt alles wat ik zojuist heb gedaan – geen Petra. Ik ren via de achterdeur naar buiten en loop om het huis heen, twee, drie keer – geen Petra. Fielda en ik komen elkaar in de keuken weer tegen en we kijken elkaar met een hulpeloze blik aan. Fielda kreunt en belt de politie.

We kleden ons snel aan zodat we hulpsheriff Louis netjes te woord kunnen staan. Fielda blijft alle kamers controleren op zoek naar Petra. Ze kijkt in kasten en onder trappen. ‘Misschien is ze naar Calli toe,’ zegt ze.

‘Zo vroeg op de ochtend?’ vraag ik. ‘Waarom zou ze dat doen? Misschien had ze het te warm en is ze naar buiten gegaan om af te koelen en is ze de tijd vergeten,’ voeg ik eraan toe. ‘Ga zitten, je maakt me zenuwachtig. Ze is niet binnen!’ zeg ik, luider dan ik had moeten doen. Fielda trekt bleek weg en ik loop naar haar toe. ‘Sorry,’ fluister ik. ‘Kom, we zetten alvast een kop koffie voor Louis.’

‘Koffie? Koffie?’ vraagt Fielda met schrille stem. Ze kijkt me ongelovig aan. ‘Ja, laten we koffiezetten, dan kunnen we lekker gaan zitten en bespreken hoe het kan dat onze dochter is verdwenen. Verdwenen, uit haar slaapkamer, midden in de nacht! Wil je dat ik ook een ontbijtje voor hem klaarmaak? Een zachtgekookt eitje? Of wafels? Martin, ons kind is verdwenen. Verdwenen!’ Haar tirade eindigt in gejammer en ik geef klopjes op haar rug. Ik ben geen troost voor haar, dat weet ik wel.

Er wordt op de voordeur geklopt en we zien hulpsheriff Louis. Hij is groot en slank, en zijn blonde haar valt in zijn ernstige blauwe

ogen. Hij is half zo oud als ik, bijna even oud als Fielda. We vragen hem binnen en laten hem plaatsnemen op de bank.

‘Wanneer was de laatste keer dat jullie Petra zagen?’ vraagt hij. Ik pak Fielda’s hand en vertel hem alles wat we weten.

Ook verschenen van Heather Gudenkauf:

Voor mijn zusje

Zesde druk, juni 2013

Oorspronkelijke titel: *The Weight of Silence*

Oorspronkelijke uitgever: MIRABooks

Copyright © 2009 by Heather Gudenkauf

Copyright © 2010, 2011 voor deze uitgave:

Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Jolanda te Lindert

Omslagbeeld © 2009 by Harlequin Enterprises Limited, met toestemming gebruikt

Typografie omslag: De Weijer Design, Baarn

Auteursfoto omslag: Joey Wallis

Opmaak binnenwerk: Hans Gordijn

ISBN 978 90 261 6597 9

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.